

N:o 40.

Af Herr J. Sjöberg: *Angående förhöjning af det åt notarierna i Riksdagens Kamrar bestämda dagtraktamente.*

Vid 1870 års riksdag bestämdes aflöningen för de vid lagtima riksdag hos Kamrarne och de ständiga Utskotten samt i Riksdagens Kansli anställda tjänstemän och vaktbetjenter, att lända till efter rättelse, intill dess annorlunda kunde varda beslutadt, på sätt inhemtas af Stats-Utskottets memorial N:o 82 vid nämnda riksdag, hvilket af båda Kamrarne godkändes. Då detta beslut åtminstone i en del synes mig böra undergå någon förändring, tillåter jag mig derpå fästa Riksdagens uppmärksamhet, äfven med behörigt aktgifvande å den omständighet, att förslag i detta ämne kan framdeles under Riksdagens lopp af Kamrarnes herrar Talmän afgifvas.

Hufvudsakliga anledningen till denna vördsamma framställning är den vid flera föregående riksdagar, så väl i Första som i Andra Kammaran, framhållna tidsutdrägt, hvarmed offentliggörandet af Kamrarnes öfverläggningar är behäftadt. Behovvet af en förändring i detta afseende torde, såsom redan länge insedt och erkänt, icke erfordra någon särskild utredning, likasom det torde vara de flesta af Riksdagens medlemmar nogsamant bekant, att de olika förslag, som framställts i syfte att i någon mån afhjelpa den öfverklagade olägenheten, icke vunnit bifall af Kamrarne. I berörda hänseende torde nu endast böra åberopas, hurusom tid efter annan fråga blifvit väckt derom, att, vid sidan af det vedertagna officiella protokollet, Kamrarnes förhandlingar skulle i en sammanträngd form eller till sitt hufvudsakliga innehåll medelst en i nummerföljd utkommande tryckt skrift meddelas.

Det torde vara utom allt tvifvel, att en hvar ledamot af Riksdagen gerna skulle se, att protokollsförandet inom Kamrarne kunde så ordnas och inrättas, att förhandlings-protokollet för hvart sammanträde kunde näst derefter följande dagen eller dagarne i tryck fullständigt återgifvas; likasom det

icke heller lärer vara nödigt att söka ådagalägga vigten af en sådan anordning, som kan sägas vara ett oundgängligt vilkor för att Riksdagens förhandlingar skola med något verkligt deltagande af allmänheten omfattas och sålunda i sin mån bidraga till det konstitutionela lifvets utveckling här i landet. I andra länder med representativ författning, till och med sådana som, i anseende till yttre hjälpmedel icke äro vårt eget land öfverlägsna, t. ex. Norge och Danmark, har man lyckats tillvägabrinda en slik anordning, hvars införande hos oss ännu måste blifva ett önskningsmål. Att i nu antydda hänseende åstadkomma en genomgripande förändring, förutsätter emellertid, såsom också känt är, upphörandet af den på grund af § 76 i Riksdags-ordningen hvarje riksdagsman, enligt hvardera Kammarens arbetsordning, tillerkända rätt att justera sitt af protokollsförande uppsatta yttrande i hvarje fråga. En lämpligare fördelning af tiden emellan de ständiga Utskottens och Kamrarnes arbeten är äfven ett ganska väsentligt vilkor för möjligheten af ett snabbt och ordentligt återgifvande af den del utaf Riksdagens protokoll, som innefattar Kamrarnes öfverläggningar, till stöd hvarför endast torde böra framhållas, hurusom vid olika perioder af Riksdagen och företrädesvis i midten af densamma öfverläggningsämnenas hopande föranleder så täta sammanträden i Kamrarne, att uppsättandet af diskussionsprotokollet icke kan medhinnas inom den därför bestämda tid, hvilket åter inverkar på riksdags-protokollets återgifvande genom trycket. En annan omständighet, som äfven icke oväsentligt haft inflytande på sagda protokolls uppsättande och sålunda medelbart på detsammes befordrande till trycket, har varit sjelfva fördelningen af tiden för vederbörande notariers tjenstgöring. En förändring i afseende derå uti Andra Kammaren är numera beslutad, i ändamål att åstadkomma diskussions-protokollets uppsättande redan under fortgången af ett kammare-sammanträde och detta arbetes fullbordande omedelbart eller kort efter hvarje sådant sammanträdes slut. Denna förändrade anordning af nämnda protokolls förande, — hvilket synes böra kunna hafva till följd någon inskränkning af den i Andra Kammarens arbetsordning § 15 mom. 2 och 4 bestämda tid för justering dels af det protokoll, som, enligt mom. 1 i samma § skall af Kammarens sekreterare föras, dels äfven af yttrande, som ledamot under öfverläggning i ett ärende afgifvit, och hvarom jag icke skall underlåta att framlägga förslag — förutsätter dock med nödvändighet, att en hvar protokollsförande skall kunna egna sin tid odelad åt det honom i Kammaren åliggande arbete; och vid sådant förhållande vill det synas mig, att det notarierne i Kamrarne, enligt ofvan åberopade memorial, tillerkända dagtraktamente af tio riksdaler icke svarar mot de anspråk, som ställas på en sådan tjenstemans duglighet och arbetskraft; hvarför jag vågar antaga, att omförmälda traktamente skäligen bör till tolf kronor förhöjas.

En annan följd af den nyss angifna förändrade anordningen är äfven att åt särskilde tjänstemän måste uppdragas att granska de af förenämnde notarier upptecknade delar af diskussionsprotokollet samt att tillse, det nödigt sammanhang emellan dessa delar icke saknas. Gifvet är, att sådane kontrollerande eller reviderande notariers arbete blir mera ansvarsfullt och kommer att upptaga ännu längre tid än de öfrige notariernes, hvarföre ock de förstnämnde synas vara förtjente af större vedergällning. En anordning, hufvudsakligen öfverensstämmande med den nu antydda, är för flera riksdagar sedan vidtagen i Första Kammaren, och, så vidt jag varit i tillfälle att inhemta, har densamma befunnits motsvara sitt ändamål. De i Första Kammaren anställde så kallade förste notarier äro ock, enligt ofvan åberopade memorial, tillerkände ett till tolf riksdaler uppgående dagtraktamente, hvilket för notarie, som tjänstgör i sådan egenskap, torde böra höjas till femton kronor.

På grund af det nu anförda får jag vördsamt föreslå,
att det genom beslut vid 1870 års riksdag åt notarierne i Riksdagens Kamrar bestämda dagtraktamente måtte förhöjas: för *förste* eller *reviderande* notarier till femton kronor och för *öfrige* notarier till tolf kronor.

Om remiss af denna motion till Statsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1875.

J. Sjöberg.